

AQUILA

magazin

LELKISÉG FILOZÓFIA MINDENNAPJAINK KERTÉSZET HUMOR

2026/ január

Békés, Boldog, Sikeres Új Esztendőt kívánunk

Újévi gondolatok:
Szobányi sötétséget egy
szál gyertya megszüntet

Remény

Budafoki tűnődések

Áramlás

(hívó, megközelítésben)

Avilai Szent János,
az ismeretlen ismerős

2026.JANUÁR

XV. évfolyam 1. szám

Az AQUILA Civil Társaság magazinja

1222 Bp., Zakariás J. u. 3.

<https://aquila-sas.hu/>

sas@aquila-sas.hu

SASKÉNT SZÁLLNI HAZAFELÉ!

Az AQUILA Civil Társaság magazinját olvashatja. Fogadja szeretettel, amit Önnek írtunk, hátha épülésére szolgál.

MI BÉKÉT AKARUNK!

Lelki töltekezéshez közlünk magvas gondolatokat, humort és az élet minden területéről származó szösszeneteket, eseményeket is bemutatunk.

SICILIA, SIRACUSA

Tartalomjegyzék

EGY SZOBÁNYI SÖTÉTSÉGET EGY SZÁL GYERTYA MEGSZÜNTET.....	4
Remény.....	6
Budafoki tűnődések.....	7
ÁRAMLÁS (hívó megközelítésben)	8
Avilai Szent János, az ismeretlen ismerős	12
AQUILA HUMOR	14

Szeretném felhívni Olvasóink szíves figyelmét, hogy az alábbi felületeinken rendszeresen olvashatják írásainkat.

<https://sasmarta.blogspot.com>

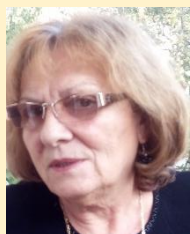
<https://ufo-sas.blogspot.com>

<https://isten-az-egyetlen-remenyunk.blogspot.com>

<https://tullepes.blogspot.com>

<https://sasgondolat.blogspot.com>

<https://aquila-sas.hu>

Pável Márta

EGY SZOBÁNYI SÖTÉTSÉGET EGY SZÁL GYERTYA MEGSZÜNTET... ÚJÉVI GONDOLATOK

Milyen évet várhatnánk 2026-ra? Minden évben úgy gondoljuk, hogy különleges lesz az év, és minden évben egy csomó, teljesen jogos és jogtalan riogatásnak nézünk elébe.

Úgy vélem, hogy most ez egy kicsit komolyabbra fordult.

A lehető eseményeket három oldalról lehet megközelíteni: politika, erkölcs és az emberi lélek szempontjából.

Politikailag nehéz az ügy, mert nagyon bonyolulttá kezd válni a helyzet, és valóban féltő, hogy kirobban a világháború, és ha kirobban, akkor nem sok jövőnk lesz 2026-ban se. Ahogy elnézem, mindig idióták robbantották ki a háborúkat, és most különösen sok öszszegyűlt belőlük, és mindent megtesznek a kipusztításunkért.

Részemről mindig reménykedem a csodákban, amik nagyrészt be is jönnek. De hogy bejöhessenek, ehhez az kell, hogy kollektíven álljunk ellent a rossznak, és azt mondjuk, hogy nem, egyik se jöhet be. Tehát meg kellene erősíteni, pozitívan akarni kell a békét! (Alább bővebben.) Ha én beleegyezek abba, hogy háború lesz, bejönnek a migránsok, hogy felfordul az ország és meg leszünk adóztatva stb.,

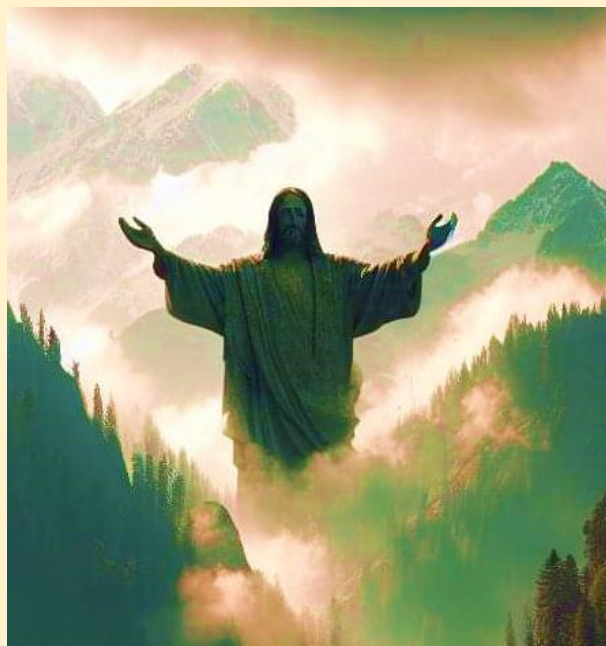
akkor esélye lesz, de ha nem, akkor esélytelen lesz. Köztudott, a pánik elősegíti az események bekövetkeztét, nekünk vasakarató taszítást kell sugározni, nagyon sokan nem szeretnék, a félelem nem manifesztálódhat, csak a nyugalom és a béke.

Erkölcseleg: az emberiség züllöttsége, erkölcstelensége, istentelensége, szeretetlensége olyan alacsony energiákat vonz be, hogy hiába akarnák a jót, a nagy tömeg bénítólag hathat, így nem fogják tudni kellően akarni, mert olyan alacsonyan rezegnek. Ebből eredően nem is hiszik, hogy győzni tudnak, s itt a baj. Nem kell elhagyni magunkat, nem kell félni, és nem kell azt mondani, hogy nem sikerülhet. De, sikerül!

Lelkileg: a mai világban nagyon sok ember lelkileg kiég. Sorra felejtik el azokat a dolgokat, amik életben tartják őket. Először elfelejtették az Istent, a reményt, a szeretet gyakorlását. Célunk a lapunkban mindenféleképpen folyamatosan ébresztgetni ezt a három alapvető dolgot, mert Isten létezik. Nem hagyott el minket, csak fel kéne magunkban fedezni. Ez a kiüresedés, ez a lelki nihil egyre jobban rabszolgává teszi az embereket, jobban érvényesülhet a környezetük, a politika, a negatív társadalmi hatások, melyek lassan felőrölik az emberi társadalmat... Nem csodálom, hogy egyre több a depressziós, üres nézésű, „nekem minden mindegy a világban” emberi arc, tekintet. Többnyire békés derű helyett, ha van, akkor vihogás vagy valamitől elszállt emberek vannak. A sötétség nyüszög, a magából kifordult emberiségből kiűzték a szabados irányzatok a hűséget és a szeretetet, akár a nemiséget, akár az erkölcsiséget nézem.

Megoldás:

Tapasztalatból is tudjuk, hogy egy szobányi sötétséget egy szál gyertya is megszüntet. S ha mi elhisszük magunkról azt, hogy mindennek kiszolgáltató, nyomorult lények vagyunk, hogyha elhisszük azt, hogy mindent meg lehet velünk csinálni, amit csak akar-

nak, akkor veszítettünk is. De ha tudjuk, hogy tudunk világítani és van erőnk, akkor hiába gergeszi az a sok idióta a háborús, gyűlölködő hangulatot, nem győzhetnek fölöttünk. Hinni kell, hogy a magunk urai vagyunk, és nem kell félnünk, nem kell tartanunk másától. Tessék levetni a kullogó birka ábrázatot, tessék fölnézni az égre, tessék hinni, hogy halhatatlan lelkünk van és össze vagyunk kapcsolva a Mindenséggel! Mi emberek nem senkik vagyunk, akivel lehet rosszat csinálni, ne kezdjük úgy ezt az évet, hogy ezt elhisszük. Nem! Mi Isten valós gyermekei vagyunk, valóban azok vagyunk, és hatalmas lehetőségeket kaptunk, és az akaratunkkal, a hitünkkel – amit nem himbálóztathatunk, hogy hol hiszünk, hol nem, hol akarunk, hol nem, akkor semmit nem érünk el – csodákra vagyunk képesek. Próbáljuk magunkat megedzeni, egy másfajta gondolkodást felvenni, ugyanis nem mindegy a létünk, ami örökké tart. Spirituálisan – azt kell mondanom, hogy – sokkal nagyobb erők vagyunk, mint gondolnánk, és ezt a 2026-os évre mindenkinek meg kellene valósítania.

Szent Ágoston írásaiban pl. a "Confessiones" és a "De civitate Dei" című művekben is, gyakran leírja, hogy a rossz nem egy különálló létező dolog, hanem inkább a jó hiánya vagy annak elferdítése.

Nem elsőként, de többek közt Szent Ágoston is leírja a sötétséget a fény hiányaként, a rosszat pedig a jó hiányaként.

"Sötétség nincs önállóan, hanem a fény hiánya. A rossz sem egy létező entitás, hanem a jó hiánya."

Vegyenek erőt magukon, embertársaim, ne hiányban éljenek, hanem a Fényben, ne az elkeseredésben, hanem a reményben. Ne engedjék elhíttetni azt, milyen rossz jöhet ránk, hanem akarják a jót, a szépet, a békét, és akkor meg is teremtik maguknak.

Békés, boldog ÚJ ÉVET kívánok!

Szeibert Márton

Remény

A hit-remény-szeretet hármasság népszerűsége talán a páli szeretethimnuszban gyökerezik. Nyilván egy lerágott csont, mindenhol ez folyik, az ember talán már bele sem gondol e szavak értelmébe. Épp ezért tűnik ostobaságnak a részemről, hogy most mégis a reményről szeretnék írni 2026 küszöbén.

A Youtube-on elem került az Agapé című műsor [152. adása](#), ez ihlette ezt a cikket.

Ebben 3 vendég beszélt arról, hogyan voltak képesek feldolgozni a szerelmük halálát. Mind a három ember Istenből merített erőt, és a szörnyű tragédiák végül mindhármukból valami többet hoztak ki. De, amit itt most példaként ki szeretnék emelni, az az, amit az idősebb úr mondott, aki sokévnnyi házasság után maradt egyedül. Azt mondta – nem biztos, hogy pont ezekkel a szavakkal –, hogy a földi házasság számára egy minta volt, amit most kiterjeszt. Például azt mondta, hogy régebben, amikor a felesége szeretett volna mondani neki valamit, de ő épp el volt foglalva a porszívó szerelésével, és félvállról visszazólt az asszonynak, hogy „mondd, figyelek”, akkor az asszony azt válaszolta, hogy „nem, így nem tudom elmondani”. Ekkor a férj letette a csavarhúzó, ránézett az asszonyra, és így mondta, „rendben, figyelek, beszélhetsz”. De az asszonynak ez is kevés volt, „most komoly dolgról szeretnék beszélni”. Szóval végül a férj otthagyta a porszívót, és leültek beszélni. Ezt a példát azért mondta el a műsorban a vendég, mert ő most úgy éli meg az életét, mint aki már Isten házastársa, és a földi házasság egy minta volt a számára, amit most ki kell terjesztenie. Tehát ha a feleségére oda kellett figyelnie, ha minőségi időt kellett adnia neki ahhoz, hogy komoly dolgokról tudjanak beszélgetni, akkor az Úristennek is oda kell adnia ezt a minőségi odafigyelést, hogy képes legyen meghallani a szavait, és a szavainak a mélységét. Úgy érzem, e mögött nagyon mély tapasztalat van, és nagyon tiszteletre méltó, meg az is, hogy ezt megosztotta a világgal.

A keresztény misztika erre tanít minket, hogy ha Istenre akarunk figyelni, ha nem csak felületesen, látszat szinten vagyunk keresztények, hanem valódi kapcsolatot próbálunk Istennel megélni, akkor el kell engednünk a földi hiú vágyainkat, hamis önképünket, „ki

kell üresíteni magunkat”, hogy képessé váljunk Isten fényének a befogadására. Ezt én az Aquila közösségekben tanultam meg, és örökké hálás leszek érte Mártának.

Hogyan jön ide a remény? A fenti műsorban sok fájdalom elhangzott. Amikor azt látom, hogy a földi szenvedések mögül végül előtör a végtelen isteni fény, és egy magasabb szintre emeli a megtört, önmaga egóját elengedő embert, akkor úgy érzem, hála és boldogság önti el a szívemet. Az ilyen élettapasztalatok pedig talán munícióval szolgálnak nekem is, amikor én kerülök kilátástalan helyzetbe. Az isteni remény a legbelső lelki valóság kisugárzása, és mint ilyen, sosem veszhet el teljesen.

2026-ot írunk. Szomorú, hogy ezt leírva elsősorban negatív élmények ugornak a fejembe: politikai viharok, amikben családok és barátok képesek egymásnak esni, holott a valódi érték épp az emberi kapcsolat lenne, nem a pártszimpátia; háborúk és világháborús félelmek; Magyarország elsivatosodása és az egész globális klímaváltozás félelme stb. Mindezen problémák együttesében nyugodtan lehetnénk depressziósak. De nem érdemes. Ugyan földi hullámok elsodorhatnak minket, de Isten jóval a hullámok fölött van, és Ő tervezett a hullámok létével is, és végül a legjobbat adja nekünk, átváltoztat minket olyan lelki dimenziókba, amiknek a létezéséről még csak sejtelmünk sincs. A földi élet egy porszem csupán.

Áprily Lajos: Menedék

*S mikor völgyünkre tört az áradat
s már hegy se volt, mely mentő csúccsal intsen,
egyetlenegy kőszikla megmaradt,
egyetlen tornyos sziklaszál: az Isten*

Én is **áldott 2026-os évet kívánok mindenkinek!**

Rizmayer Péter

Budafoki tűnődések

Bizonyára mindenki ismeri a Bibliából a szegény özvegyasszony két fillérjéről szóló részt: *Ezután leült [Jézus] szemben a kincstárral, és figyelte, hogy dob a nép pénzt a perselybe. Sok gazdag sokat dobott be. De aztán jött egy szegény özvegy, s csak két fillért dobott be. Erre odahívta tanítványait, s így szólt hozzájuk: „Bizony mondom nektek, ez a szegény özvegy többet adott mindenkinek, aki csak dobott a perselybe. Mert ők a feleslegükből adakoztak, ez pedig mindent odaadott, ami csak szegénységétől telt, egész megélhetését.” (Mk 12, 41-44)*

Budafokon tanítunk ingyen szegényeket, rászorulókat. Nemrég jött hozzánk egy általános iskola harmadik osztályos roma származású kisfiú, akit magyar nyelvtanból kezdtem el korrepetálni. Kicsit zárkózott fiú, de okos és kedves, jószívű. Nem ismerem a családi hátterüket, de úgy látom, hogy valóban nehéz sorsúak. Az órákra mindig próbálok felkészülni, hogy tudjam pontosan, hogy honnan indulunk és hova szeretnék eljutni, de nála – pont a szegénységük miatt – sokkal súlyosabban élem át mindezt. Úgy érzem, hogy még lelkiismeretesebben kell felkészülnöm, és hogy mindenképpen eredményt kell felmutatnunk, mert minden, amit adnak, azt valóban a saját életükből adják, szakítják ki, nincs feleslegük. Most értettem meg, hogy mit is jelent a fenti bibliai idézet.

Nemrég bádogoztattunk. Korábban egy bádogos hitegetett, hogy fog jönni, de végül annyit tudott ígérni, hogy leghamarabb 2026 januárjában tud jönni. Mivel mindenképpen korábban szerettem volna, mert félttem attól, hogy az újonnan feltett homlokzati hőszigetelés a felső bádogozás hiányában esőt kap és elázik, emiatt kerestem egy másik bádogost. Ő két héten belül tudott is jönni, aminek nagyon örültem. Valószínűleg ennek az is az oka lehetett – amit már utólag láttam –, hogy nem volt ügyes, a bonyolultabb munkarészeknél nem dolgozott szépen. Volt, amikor kértem, hogy bontsa vissza és rakja le újra az adott szakaszt. Ugyanakkor végzett most karácsonyra, aminek nagyon örültem, örültünk. A bádogos emberileg jószándékú volt, jószívű. Amikor kértem, hogy valamit bontson vissza és építse újra, azt szó nélkül megtette. Amikor végzett, azt gondoltam, hogy minden döccenő ellenére ezt az embert Isten küldte az utolsó pillanatban, és nagyon hálás voltam Neki. Azon gondolkodom, hogy Isten nem mindig úgy ad, olyan módon, ahogyan azt mi szeretnénk, és nekünk (nekem) kell elég alázatosnak lennünk, hogy ezt megértsük, elfogadjuk.

Irodalom

- <https://szentiras.hu/biblia/szit/mrk/12>

Pável Márta

Régebbi cikkem ismétlése, de fontos lenne megszívlelni.

ÁRAMLÁS (hívő megközelítésben)

Hogyan kezdődött a felismerés...?

Flow/áramlás, tudtam erről az elvről, de eddig nem foglalkoztam vele. Valamilyik nap este azt éreztem, hogy nagyon sok minden baj húz, hogy aggódom pár dologért, diszkomfortos voltam. Hirtelen megálltam, mert belül egy hang megszólalt, ezt a szót mondta, hogy *áramlás, hagyd, had múljanak a dolgok*, menjenek, ahogy akarnak. Akkor hirtelen kiengedtem a kezemből mindent, és mintha egy szél elvitte volna, megkönnyebbültem. Majd elkezdtem gondolkozni, hogy mi volt ez. (Minden megoldódott nélkülem is...)

Azt tudom, hogy kintről irányítanak, azt tudom, hogy olyan dolgokat mondanak, amiről nem vagy alig vettem tudomást. Erről az áramlásról (flow) régen hallottam, elkezdtem ezen gondolkozni, és utánanézni. Rájöttem, hogy ezt csináljuk,

csak teljesen másképp, más síkon. Többször tesszük elmélkedésben, hogy lekötjük magunkról a gondokat, kapcsolatokat, otthagyjuk Istennek, akkor is hasonlóan engedjük ezt az áramlást. Átadjuk Istennek, legyen úgy, ahogy jónak látja, egy darabig megy is, majd sajnos ezeket mi újra visszakötjük.

Maradok ennél a magyar szónál: **áramlás**. Egy szó mennyiféle tartalmat hordozhat. A pszichológiai köztudatba ez a flow szó be van írva Csíkszentmihályi Mihály nevéhez, írása és munkássága nyomán. Miután alaposan elkezd-

tem olvasni ismét a könyvét, rájöttem, két malomban órlünk, hogy egy szó, egy fogalom teljesen mást, két dolgot jelent. Rögtön az elején két olyan idézetet közlök, ami messze nem fér össze azzal, amit én gondolok. 17.o. (internetről letöltött) „... a vallás csak időleges sikereket könyvelhet el az élet értelmetlenségével való harcban; nem ad végleges választ. A történelem bizonyos pillanataiban a vallás képviselői meggyőzően magyarították el az emberi lét problémáit, és hihető válaszokat adtak. Kr. e. a IV. századtól Kr. u. a VIII. századig a kereszténység Európában terjedt el, az iszlám a Közel-Keleten lett népszerű és a buddhizmus Ázsiát hódította meg. Ezeknek a vallásoknak több száz évig sikerült olyan kielégítő célokat tűzni az emberek elé, melyeknek életüket szentelhatték, ma azonban egyre nehezebb elfogadni világnézetüket. A forma, melyben igazságukat közlik – mítoszok, kinyilatkoztatások, szent iratok – többé már nem ébreszt hitet a tudományok és a racionális gondolkodás korában, még akkor sem, ha igazságtartalmuk változatlan maradt. Lehetséges, hogy egy nap majd fölemelkedik egy erőteljes új vallás, de addig is azok, akik a jelen vallásokban keresnek vigasztalást, gyakorta azzal fizetnek lelki békéjükért, hogy hallgatólagosan nem vesznek tudomást arról, amit a világ működéséről tudunk”.

S ami végleg meggyőzött, hogy nekünk ehhez semmi közünk:

23.o. „Ne reménykedjünk abban, hogy cseles módszerekkel hamar célt érünk. Némelyik ember a tudatba vetett misztikus hittal azt várja, hogy addig még nem tapasztalt csodákra lesz képes, és hogy abban, amit ő a szellem birodalmának hív, bármi lehetséges. Mások azt állítják magukról, hogy képesek szellemekkel kommunikálni, elmúlt életekbe belépni és mindenféle természetfeletti érzéssel rendelkeznek. Ha nem vesszük számításba a nyilvánvaló szélhámósokat, akkor ezekről a beszámolókról általában kiderül, hogy öncsalásról van szó – olyan hazugságokról, melyekkel egy túlságosan érzékeny elme áztatja önmagát.”

Az igaz, mindenkinek joga van ebben a témában is úgy gondolkodni, ahogyan csak akar, hívóként vagy materialistaként, csak a megállapítások, a vélt igazak mások, még az is lehet, a saját rendszerében igaz, de hogy összességében mi az igazság, az egy nagy kérdés. Az én rendszerem Jézus Krisztus követésén alapul, és nem osztozik ezzel a felfogással, bármennyire is sokat idézett, népszerű.

El kellett döntenem, hogy nem használom az ő könyvéből a „flow” materialista pszichológia fogalmát, mert bár lehetséges, hogy akik ebben dolgoznak, azoknak segítség is, de nekem a rendszerembe ez így se, úgy se fér bele, úgyhogy innentől fogva senkinek se kell a kettőt összevetni, mert köszönőviszonyban sincsenek egymással, hála Istennek.

Egyszerűen magyarul az ÁRAMLÁS az, amiről írok. Részemről (Isten segítségével) spirituálisan gondolom el az áramlást, s valóban nem sok köze van a kettőnek (flow) egymáshoz.

Mi is az ÁRAMLÁS spirituálisan?

Vannak dolgok, amelyek anélkül jól teszik a dolgukat, hogy az ember beavatkozna, például minden beavatkozás nélkül ilyen egy folyó, ered valahonnan és valahova folyik. A folyók régebben tudták a dolgukat, mert hagyták, például a Nílus, mikor hagyták, rendesen elöntötte a földeket, termékenyítette, átáztatta őket, amik utána jó termést hoztak. Nagyon sok folyó így tenne, ha nem építenék be kastélyokkal a partját, s nem akarná az ember szabályozni azt, ami működne, mert a természet tudja, mit kell tenni. A Tisza is ilyen, ha nem szabályozták volna agyon, akkor nem futna le az országból a vize, hanem kiönthetne, feltölthetné a természetes tárolókat is, átíratná két oldalon a földeket stb. De nem, ebbe is beleszólt az ember, sajnos.

Az életünk tulajdonképpen ilyen folyó, csak az ember a szabad akaratából elfelejtette, honnan és hova folyik. Miután a „honnan”-t is meg a „hová”-t is elfelejtette, így olyan, mint a céltalan vitorlás, akinek semmiféle szél sem kedvez, és hánykódik az életében. Ő maga próbál kapaszkodni, és újabb fogódzkodókat kitalálni.

Valamennyire persze nekem is kell időnként kapaszkodni, úton vagyok... de nem úgy, hogy lényegesen gátolnám magamat, mivel a felismert céлом irányába tartok, csak néha gátolom a haladást. Amit meg tudok tenni, hogy áramolhassak, az az, hogy a legkisebb súrlódással járjon. Nem olyan könnyű, mert testből és lélekből = ember vagyok, és nem mindig azonos erővel tudok lelkesen A-ból B-be áramlani. Főleg, ha közben összekapaszkodom (kötődöm) egy csomó másik lényel, családdal, gyerekekkel, barátokkal. Ez egy szeretetcsapda (meg kell oldani*¹), ami lényegesen lassítja az áramlást. Nekik is más és más a sorsuk, de tudok-e – ha kapaszkodom a lényekbe – úgy áramlani, ahogy kell? S őket is gátolhatom.

Tudok-e akarni áramlani, vagy megakadok...? Ha félttem őket, akiket szeretek, ami sokszor kötődés vagy ragaszkodás (ami pl. a buddhizmusban elvetendő dolog), erős emocionális viszony, az elvesztéstől való félelem, halál, mennyire lök vissza a cél felé való „vidám” áramlásban?

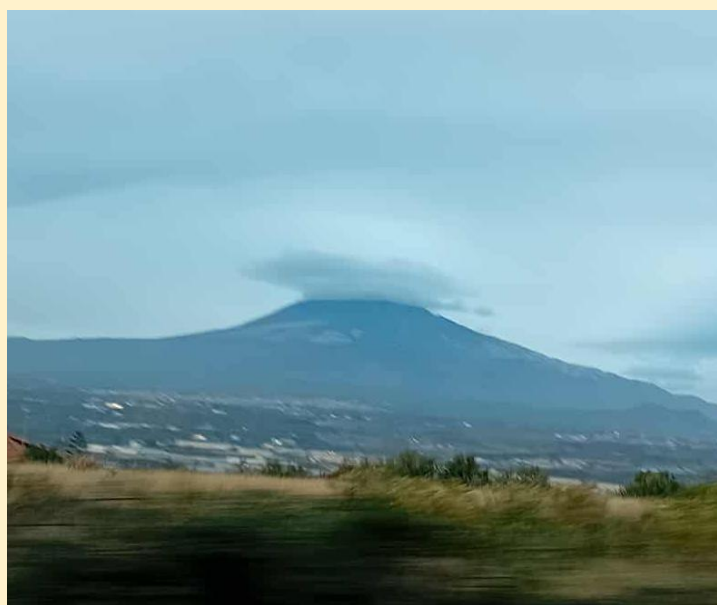
A JELENBEN, az isteni jelenben kellene LENNI, akkor NEM AGGASZTANA SE MÚLT, SE JÖVŐ.

Gondoljunk bele, hogy ha az életünket hagyjuk áramolni, mert tudjuk, honnan jöttünk, mi az eredetünk, mennyivel *könnyebb*, mint ha nem tudjuk, és akadékoskodunk, állandóan fontoskodunk. Cél (és eredetismeret) nélkül bedobozoljuk magunkat, önmagunk gátjává válunk. Nagyon nagy lelki intelligencia kell ahhoz, hogy valaki tudjon különbséget tenni, hogy hol a határ, mi a jó, mi a rossz,

¹ *Szeretni kell, de nem ragaszkodni. Feladatunk van, de nem akadályozhatjuk a másikat a folyásában/áramlásában, csak mert mi úgy gondoljuk.

mikor válik hanyaggá, és mikor válik skrupulózussá. Nagyon-nagyon nagy intelligencia kell, és az áramlás egészséges hagyása, ami végül is a leghasznosabb lenne, ez egy különlegesen fejlett léleknek egy tulajdonsága lehet.

Azt gondolom, hogy az áramlást nagyon nehéz megtenni, mert a lelkes ember úgy gondolja, hogy mindent nekem kell elintézni, mindent nekem kell felügyelni, és ha nem teszem, akkor hanyag és nemtörődöm vagyok. Sőt állandóan forog az agyam, hogy mi hogyan legyen. Pedig, ha felismernénk a bedobott energiát, ami állandóan dolgozik a tudatunkban, meg a végeredményt – ami többnyire nem is tőlünk függ –, elkészerítően rossz határfok jönne ki. Ez a téves működés szinte mindenkiben benne van. A mai ember sokat gyötrődik (sőt a társadalom tudatosan félelemben is tartja), hogy elmúlik valami, jól-rosszul alakulnak a dolgaik, mi a szerepe, miről tehet, miről nem.

Az ÁRAMLÁS ilyenkor nem akadálytalanul történik?

Mi történik máshogy? Arra gondoltam, hogy semmi sem áramlik önmagától, valaminek valami felé lejtene, húznia, csalogatnia kell, szívni, serkenteni kell.

Ekkor kötöttem össze ezt az áramlást Istennel. Amikor odaadom a szabad akaratomat, amikor elengedem a világot, amikor azt gondolom, hogy nincs szükségem semmire, és odaadom Istennek, legyen úgy, ahogy

akarod, ekkor az odaadás miatt Ő húzni-vonni fog a határa felé, jön a pneuma, és az áramlással úszom a végső célba.

De ez nem olyan, mint ahogy a döglött hal úszik az árral, és mi azt mondjuk, hogy az élő hal szembe úszik. Pontosan... nagyon is élőnek kell lenni, hogy tudjam elengedni magamat, szabad akaratommal helyesen tudjak élni. Először erősnek kell lennem ahhoz, hogy feladhassam magam Istennek. Nagyon erős hitűnek kell lenni, mert többségükben az emberek nem hisznek abban, hogy hazaviszik őket az isteni hazába, és csak az erősebbek csinálják végig. Odaadás kell, az egész életemet az áramlásra kell szenteljem, hogy engedékeny legyek, ami a Végtelen felé visz anélkül, hogy minden ágba megkapaszkodnék. Ha egy isteni folyóra bízom magamat,

akkor nem kapaszkodhatok a fűzfába, a következő fűbe-fába, mert akkor nem tudok sodródni az áramlással. Istenbe vetett bizalom kell, hogy jó felé visz, jó

tempóban, de kell magamat koordinálni is, hogyan és mi felé akarom magam adni, mi a cél? De ugyanígy rossz irányba is vihet az áramlás, a szétesésbe is.

Tudom, nehéz az ember sorsa, nagyon nehéz az átadás, nem erre neveltek minket. Ami szépnek és jónak tűnik, hogy első a család (többnyire Isten elé téve... majd elvárják, hogy ezt Isten támogassa...), hogy úgy érzik, hogy a család az övék, és hogy ehhez vélt vagy valós feladatuk van. Az aggodás a mi életünk része, erre vagyunk szocializálva, nem tudunk lemondani róla. Sokan azt gondolhatják, nem is kell. Nem úgy kell működtetni, hogy ezzel az önmagunk, haladásunk gátjává váljunk. Nekünk át kéne adni az Istennek mindent, akkor úsznánk az árral, áramolnánk nyugodtan Isten felé. Tudatosítani kell magunkban, hogy semmi és senki sem a miénk, ha a miénk lenne valami, a sírba is vihetnénk. Ha őszinték vagyunk magukhoz, akkor belül érezhetjük, hogy folyamatosan hadonászunk, lelkileg küszködünk, mint disznó a jégen, teljesen feleslegesen, nem mi irányítjuk más emberek sorsát, dolgát. Ha gyerekünk van, egy idő után részinformációkat tudunk csak, úgyis tudjuk, hogy azt fog csinálni, amit akar. A világ is, ha háborúzni akar, bármit tesz, megteszi. De ha hazafelé tartok Isten felé, ha a szeretet működik, ha ömlik belőlem a fény rezgése, akkor mindent megteszem a világgal is, magammal is, ez az állandó aggodalmaskodás ellenszere.

HA ÁRAMLÁSOM során elgyengülök, s akikhez ragaszkodtam, azokra gondolkodok, megoldás az, hogy újból és újból adjam oda Isten kezébe azokat, akiket szeretek, ezzel a legjobb helyre adtam őket. A szabadság szeretetével, hogy azokat még jobban adjam oda, hogy ők is ki tudjanak lépni a harcból, be tudjanak menni a partról a folyóba ÁRAMLANI.

Rizmayer Péter

Avilai Szent János, az ismeretlen ismerős

Avilai Szent Jánost (1499-1569) nem ismertem, az interneten került előm a róla szóló Wikipédia szócikk. Tekintettel arra, hogy mind az „avilai”, Szent Teréz miatt, mind a „János” keresztnév, János apostol miatt, sokat mond nekünk, AQUILÁS-oknak, elolvastam a szócikket. Szívet melengető hasonlóságok tárultak fel az ő és a mi (AQUILA) életünk között. Ő is ugyanannak a nagy szent családnak a része, aminek mi is részesei vagyunk.

El Greco festményéről is egy szimpatikus, megnyerő férfi néz ránk vissza.

Íme a hasonlóságok.

1. János jogászhallgató korában látott egy bikaviadalt, aminek a kegyetlensége annyira megviselte, hogy elhatározta, hogy elhagyja a világot és

szerzetesnek áll. Mi, AQUILA-sok kétszer is elutaztunk Avilába, Szent Teréz szülőhelyére. Amikor az első alkalommal, 2008-ban az avilai út alkalmával elmentünk Alba de Tormesbe (Szent Teréz ebben a városban halt meg, itt található a romlatlan teste, egész pontosan, amit a barbár ereklyegyűjtők meghagytak), éppen bikaviadalt tartottak, aminek akaratlanul is részesei voltunk. Ennek a durvasága valamennyiünket megviselt, de legjobban Pável Márta lelki vezetőnket, őt sokkal mélyebben. Olyan mélyen, ahogyan egykor Jánost is megviselhette.

2. János barátai közé tartozott a kortársak közül Avilai Szent Teréz, Alcántarai Szent Péter, Loyolai Szent Ignác. Ők ugyanúgy közel állnak hozzánk is, elősorban Teréz, aki a lelki anyánk, fő szentünk is. Hiába haltak meg „testben”, az igazán nagy lelkek tovább dolgoznak folyamatosan Istenért, a lelkek megmentésére. Ha követjük az Urat, és arra érdemesnek ítélnék, akkor lehetünk ma is a „barátaik”, hiszen lélekben ugyanúgy élnek ma is (sőt, test nélkül még jobban...), mint amikor Avilai Szent Jánossal együtt itt voltak testben a 16. században.

3. Avilai Szent János kitalált a földek öntözésére egy újfajta eljárást. Megvolt Jánosban is az az emberszeretettel párosuló gyakorlati okosság, ami megvolt Szent Terézben, és megvan Mártában is. Olyan dolgot talál ki, ami másoknak is hasznot hoz, segíti a mindennapi életet. Tószegen, ahol telkeket vettünk, épületeket húztunk fel, gazdálkodunk, Márta vezetésével közel kerültünk az egyszerű gazdálkodó élethez, aminek a mélyén erő van, ami mindig a megújulás irányába hajt, erőt ad a túléléshez.

Befejezésként részlet a szentek életéből: »„Semmit sem vásároltunk túl drágán, ha Istent szolgáljuk vele” — mondta egyszer, és: „Ne fordítsuk el tekintetünket Istentől, ha nem akarunk megvakulni!”«

Jellemző rá a következő epizód: János megfigyelt egyszer egy papot, aki hanyagul misézett. A kehely fölött az ostyával olyan sebtében és unottan írta le a kereszt jelét, hogy Jánosnak megfájdult a lelke. Az oltárhoz ment, úgy tett, mintha egy gyertyát igazítana meg, és közben odasúgta a papnak:

„Bánjon vele jól; egy jó Atya Fia.”

A mise után beszélt a papnak arról a tiszteletről, amellyel Krisztus testének tartozunk. A pap annyira megilletődött, hogy könnyekben tört ki, mire János átölelte.«

Irodalom:

☞ https://hu.wikipedia.org/wiki/%C3%81vilai_Szent_J%C3%A1nos

AQUILA HUMOR

- No, komám, osz' tudod-é, mire gondolok?
- Aszmá' biza nem, komám, de kitanálok.
- Jó' van, komám, jó' van, hát akkó' tanádd!

- Induri, mög pinduri?
- Úgya, komám! Induri, mög pinduri!
- Osz't' emitt is van, mög amott is van?
- Jó' mondod, komám, nagyon jó'! Emitten is nagyon, mög amottan is nagyon!
- Osz't', söndörödik, mög pöndörödik?
- Úgy van a', jókomám, magam sé mondtam vóna jobban! Abbiz söndörödik, mög pöndörödik is!
- Rákérdözhetök?
- Hát! Kérdözzé, komám, kérdözzé!
- Dezoxiribonukleinsav?

Karácsonyi kívánság

Pistike elkezdte írni karácsonyi kívánságlevelét a Jézuskához.

-Kedves Jézuska, én egész évben jó voltam és mindig megcsináltam a leckéimet, küldj nekem.....
Felnéz a falon levő Mária képre és elszégyelli magát.

Újabb levelet ír:

-Kedves Jézuska, én egész évben jó voltam, de sokszor nem csináltam meg a leckéimet....

Újból felnéz, majd új levél:

-Kedves Jézuska, én nem voltam nagyon jó, és a leckéimet sem készítettem el.....
Felnéz, leveszi a Mária képet, bezárja a szekrénybe, és írja az új levelet.

Jézus!!!

Anyád tús!

Követelésem a következő...

Egy orvos, egy mérnök meg egy közgazdász azon vitatkozik, melyikük hivatása ősbibb.

- Természetesen az orvosi – mondja az orvos. – Elvégre mindenki tudja, hogy a közép-korban már híres orvosok működtek, sőt szakmánk ma is az ókori görög Hippokratész esküjét idézi, de végeredményben még Ádám oldalbordájának kioperálása is orvosi feladat volt!
- Szép, szép – mondja a mérnök –, de még annál is előbb, az őskáosz állapotából létrehozni a természet rendjét... szabályozni a tengereket, elkülöníteni a szárazföldeket... megteremteni a fényforrásokat... mégiscsak mérnöki munka!
- És arra senki sem gondol – kérdezi a közgazdász –, ki csinálta az őskáoszt?

Hirdetményünk, felhívásunk

Az AQUILA Civil Társaság 2020 decemberében alakult, átvéve a megszűnt AQP (párt) feladatait. Kötetlenebb, tagdíj nélküli, józan és építő kritikára épült.

Az alakulási dokumentumunk határozata alapján a belső keménység és tisztaság védelme fontos. Nálunk mindenki önkéntes.

Kérjük, ha érez magában erőt ehhez az intelligenciát, becsületet és kitarást kívánó munkához, jelentkezzen, várjuk.

Üdvözlettel: Szeibert Márton, az AQUILA Civil Társaság ügyvezetője

Impresszum:

Kiadó: AQUILA Civil Társaság, 1222 Budapest, Zakariás József u. 3.

Honlap: <https://aquila-sas.hu/>

E-mail: sas@aquila-sas.hu

Telefon: +36 20 -7777440

Főszerkesztő/kiadó: Varga Péterné, Aquila h.r. vezetője, hittanár

Főszerkesztő helyettes: Szeibert Márton, ügyvezető

Szerkesztők: Oroszi-Kuzmich Kinga, Márkus Edit

Lektorok: Varga Péterné, Szeibert Márton, Márkus Edit, Oroszi-Kuzmich Kinga

Képi anyag szerkesztése: Varga Márta, Horváth Olivér

Az AQUILA Civil Társaság fogadó órái:

szerda este 5-9-ig, péntek este 5-10-ig.

Telefonon bejelentkezve soron kívül is fogadjuk.

Tanulni vágyókat szeretettel várunk, tevékenységünk rendületlen.